

x

E. Gangl: Zemlja, zemlja!

x

Stopil je k oknu. Iz dalj je prihajalo šumenje reke, ki se je s kipenjem njegovih misli zlilo v mrzlično vretje, porajajoče iz brezprostornih temin fantastične podobe mavričnih rož, trakov, nitk, kolobarjev in lokov, ki so jih njegove zaprte oči izškropile na prividno črno ekrano.

Ko se je Mihajlo s topo naslado opojil nad plesom teh slik, ki so pa bile upodobljena godba njegove nad prepadam neznanega sveta vrteče se duše, je opotekaje se pritaval do postelje in se vlegel.

Tedaj ga je žarko kot blisk obsvetila neka nova zavest, ki mu je izvila iz duše skoro krikom nalikujočo obupno misel:

«O, umetnost, usodna lažnivka! Tolažila si me z videzom, ker sem ti verjel kakor otrok! Ali tvojega videza nočem, nočem, nočem. Zakrivala si mi resnično življenje in mi, ovijajoča me v pajčolan dehtečih barv, pomehkužila roke, oči in ušesa, da niso več mogle otipati, videti in slišati zemlje in človeka! O, umetnost, zvodljiva igralka!»

(Konec prihodnjič.)

E. Gangl:

Zemlja, zemlja!

⟨Iz »Ruskih pesmi«.⟩

Kaj si storila, zemlja plodovita,
da orjejo po tebi kremplji smrti,
da bijejo po tebi kônj kopita?
Kje je ljubezni Bog? ... Še on te črti!
O, zemlja, zemlja, mati, mati!
ti ljubljena, nam darovana,
vsa si kot krvaveča rana,
a še v bolesti polna blagodati:
iz tebe vate se nagiblje pot,
v objemu tvojem ni prevar in zmot!

Krvi semena padajo naté —
s čim materinstvo tvoje oplode?
Priklenjeni smo nate — tvoji, svoji —
živeči in mrjoči,
uničujoči in ustvarjajoči —
ljudje v nikdar dobojevanem boji!